

Hayal Kursak ki Her Şeyimiz Olsa Mutlu Olur Muyuz

— safdeha · 17 Temmuz 2019

Eğlenmek midir hayatın gayesi... Cebin para dolu, her lüksü yaşamak mıdır mutluluk! Hiç derdin, acının, hastalığın olmaması mıdır yaşamın bütünü... Ne dersem herkes bana uymalı mıdır paylaşmak... Bir elim yağda bir elim balda, çalsın sazlar, çığırsın birileri, dans etsin huriler mi?

Mesela uyanacaksın sabah, bir amacın, bir umudun olmayacak... hizmetçiler hazırlıyor kahvaltıyı, hatta elleriyle yediyorlar, üstelik hiç bir eleştirisi olmadan zevkle... İşe gitmeyeceksin, iş kaygın da olamayacak... Kim size yeni oyuncaklar icat etse, onları ödüllendireceksin hemen. Hayatında doğrular senin... Yaratıcı diye bir şeye inanmıyorsun da... Hayatının konusu zevk-i sefa!

Ne aile olmak güzel görünüyor, ne babalık, ne amcalık, ne de dayılık...! Akrabada neymiş ki... Sanki yumurtadan çıkmış yılan gibi, kaplumbağa gibi, sanki kuş gibi... Ancak hiç düşmanın da yok.

Hata yapsan da yapmadığını söyleyen hizmetçilerin var, dalkavukların var... Sen hiç hata yapar mısın ki!

Ancak, bu senaryo o kadar bayat ki! İnsan ne kadar doyumsuz, ne kadar da nankördür. Her neye sahipse, fazlasını ister, ister... Parasıyla olmazsa emeği, ruhu, bedeni almak ister! Ama nereye kadar, pili üretir biter, eşyayı yapar eskir, eğlence düzer, içer sızar, ne kadar mutluyum dese yerli yersiz kızar... Oyuncaklarının da bir sınırı var, biter, biter...

Deprem olsa evi yurdu yerle bir olur, volkan patlarsa sarayları yıkılır vıran olur, lider olsa gün gelir heykelleri yıkılır, tufan olsa kurduğu medeniyet yerle bir olur, hortum olsa içine ne alırsa ölür... Bunlara çaresizdir işte! Ne güneşin gelişine engel olabilir ne de ayın doğuşuna... Ne yapsa gençliği elden gider yaşlanır! Ne kadar dirense ölümü kendisi de tadar. Ne kadar okumayıp cahil kalsa, o kadar rezil rüsva olur. Yani dünya onun olsa, evren onun olmaz, olamaz...Çünkü evrenin bir sahibi vardır zaten, kabul etse de etmese de...

Öğrenir gün gelir firavun gibi, zalim gibi, Nemrut gibi...Ölmek ister de ölemez. Çünkü, Rabbini hep inkar etmiştir. O Rabbinin verdiklerinin sınav olduğunu anlayamamıştır. Etrafında ki dalkavukları, menfaati olanları, kıskananları, içten içten kin duyanları perdelemiştir gözlerini ve kulaklarını... Sen neymişsin demiştir. Aslında hep mutsuz olmuştur ama mutluyum demiştir. Onu gerçekten dinleyen, ona yön veren, onun iyiliği isteyen olmamıştır.

İnsan kör olmuşsa, işitmez olmuşsa, dokunduğundan usanmışsa... Alışkanlıklarına sarılır ve vicdanen ben buyum der, yalnız başına kaldığında... Ben doğruyum, doğru hayatın içindeyim der ama kandırır kendini

işte!

Mutluluk, yalnızca Rabbini öğrenmekle, onu tamamiyle kalbinde hissetmekle, aşkı onda aramakla, Onun her yerde olduğunu kabul edip, onu kaybetme korkusuyla mümkün olur ancak, işte insan o zaman özgürdür. Taşdığı maddi değildir, taşıdığını dünyada ki kimse göremez, yokluktur. Yıllan derisi gibi bedenden çıkmıştır ruhu. O ruh ki, eleste, Allah, elestü birabbikum-Ben Rabbiniz değil miyim, cevapsa Kalu bela-evet olmuştur. insan bu sözünü unutmuştur dünyaya geldiğinde... Kim onu bulursa yaşarken işte onlar mutludur, özgürdür. Arayan var mıdır, belki... Ama o kadar az ki!

İnsan acı çekmezse mutlu olmaz ve Rabbini de bilmez. Acı, Rahmettir bu yüzden. Asla bu dünyada cennet varmış gibi hayal kurmayın, çünkü bu mümkün değil. Ancak Rabbime istediği gibi kul olun. Biraz meşakkatlidir ama sonu sonsuz mutluluktur.

Selam ve dua ile...

Saffet Kuramaz